

Všichni se tady chválí - co to proboha melou! Rozhovor s Danou F.

Uvnitř tohoto vydání:

Ondřej Sekera
Příprava sociálních
pedagogů

Hra jako lék

Satirovský výcvik
očima frekventantky

Satirovský slovník

Kalendář 2014

Dano, ty jsi matka od dvou dětí, pracuješ pro [Národní síť podpory zdraví](#), vím, že miluješ jógu, kterou nejenom cvičíš, ale budeš i vyučovat. Co tě přivedlo k Satirové?

4 K Satirové mne přivedl zdravotní problém. Jak jsem ležela v posteli a nemohla se hýbat, vylezli různí kostlivci. Říkala jsem si, že to sama nezvládnou a že potřebuji pomoc psychologa. A kamarádka mi doporučila ze své vlastní zkušenosti Ivu. Byla jsem přesvědčená, že když nevyřeším svoji psychiku, tak se nevyléčím.

8 **Šla si k ní na soukromé sezení?**

Ano šla. Netušila jsem, jaký směr terapie Iva dělá, to mi bylo úplně jedno. Důležité bylo, že jsem Ivě při první návštěvě naprosto uvěřila, získala jsem k ní důvěru jako ke člověku i jako k odbornici: cítila jsem, že je výborný člověk a že mi dokáže pomoci.

Čím si Iva tvou důvěru získala? Jak to udělala?

Já vlastně ani nevím. Byl to jen pocit. Ona naslouchala, nesoudila, nepoučovala. Jen občasnými vhodnými otázkami mě směřovala k naslouchání sobě samé a porozumění si. Věděla jsem, že našla konec nebo začátek chaotického klubíčka ve mně a postupně jsme ho spolu začaly rozšmodrchávat.

Jak dlouho jste s Ivou pracovaly, než jsi pocítila, že se uzdravuješ?

Asi tak za tři čtvrtě roku to bylo o hodně lepší. Nejprve jsem za ní chodila pravidelně jednou za dva týdny, pak po třech týdnech nebo po měsíci.

Tři čtvrtě roku není krátká doba. Nebyla jsi netrpělivá, nepřišlo ti, že se uzdravuješ pomalu?

Vůbec ne. Došlo mi, že všechny moje problémy fyzické i duševní se postupně hromadily celý můj život, takže by bylo nesmyslné chtít je vyřešit během pár dní. Stačilo mi, že jsem cítila drobné změny, že se něco ve mně děje, že jsem sama sobě strůjcem osudu s laskavým doprovodem Ivy.

Po zhruba devíti měsících jste skončily?

Ne úplně, Iva mi pak nabídla, jestli se v říjnu 2007 nechci zúčastnit rodinné rekonstrukce Martiny J., a to jsem jí odkývala.

Co tě na tom zaujalo, znala jsi Hvězdu rekonstrukce osobně?

Neznala. Neznala jsem ani rodinnou rekonstrukci, slyšela jsem o ní poprvé. Pamatuji si, že mi Iva stručně popsala, o co tam jde: rodinné mapy, hraní rolí, přišlo mi, že je to něco, co mne se týká. A pak, nikdy jsem se takhle na svůj život nedívala - rodinná pravidla, věci, o kterých se nemluví. Byla jsem zvědavá. A věřila jsem Ivě, když mi řekla, že mi to může dát něco nového a pomoci mi vyznat se sama v sobě. Hledala jsem klid v duši a tohle mi přišlo jako další krok.

Získala jsi ho?

Ano. Když jsem poprvé k Ivě šla, měla jsem v sobě velký chaos, nevěděla jsem odkud vše začít rozšmodrchávat. Na rekonstrukci jsem byla taky hodně zvědavá - přišlo mi to totiž jako nesmysl. Jak můžu hrát babičku někomu, koho vůbec neznám! Když jsem tam přijela, tak jsem hned druhý den ráno chtěla odjet, protože mi tam všichni přišli jako blázni. Dolovali ze mne očekávání. Ten teploměr! Všichni se tady chválí - co to proboha melou! Mne nenapadlo jediné ocenění, natož pak pro sebe.

Co tě přimělo zůstat?

Byla jsem pořád zvědavá. Uvidíme, ještě vydrž. Nerada věci vzdávám. A pak to bylo také komplikované - jak se mám v sobotu dostat z Jánkových Lázní sama zpátky do Prahy? A navíc jsem měla zaplacený celý pobyt.

Co ti rodinná rekonstrukce dala? Dozvěděla ses něco o sobě? Naučila něco nového?

Dala mi strašně moc. Uvědomila jsem si, že rodina je základem všeho, všeho dobrého i špatného. Došlo mi, že naši rodiče a prarodiče se snažili vést život jak nejlépe uměli, jak nejlépe to šlo, že nic špatného, jak to někdy my jako potomci vnímáme, nedělali schválně, s úmyslem ublížit nám. Když toto člověk na rekonstrukci uvidí, je pak lehčí odpouštět.

Co následovalo po účasti na rodinné rekonstrukci?

Přečetla jsem si pár knížek Virginie Satirové, zajímala mne i teoretická východiska. Pak jsem absolvovala asi tři víkendové semináře na různá poznávací témata a po nich jsem chodila jednou za 14 dní na podvečerní tříhodinová setkání ve skupině. A na rodinné rekonstrukci jsem od té doby byla už pětkrát.

Co tě přivádí zpět?

Zjistila jsem, že mi skupina vyhovuje více než individuální sezení. Jsem společenský člověk a mám ráda lidi. Konfrontace mých problémů s problémy jiných je užitečná, člověk si uvědomí, že si problémy a starosti přiděluje zbytečně. Druzí ti dají cennou zpětnou zkušenost. Iva Rainerová a Klára Konvalinová mají také semináře dobře připravené. Postupně mne vedou na cestě osobnostního růstu. Není už to jen babrání v problémech, ale práce na růstu. Dneska už mám pocit, že se nemusím v problémech vůbec babrat. Mám-li potřebu, objednám se u Ivy na jedno či dvě sezení.

Ti lidé ve skupinách jsou strašně bohatí, je to neuvěřitelná skladba lidí, každý je jiný. Korigují můj pohled na svět, nabízejí i jiný než ten s klapkami na očích. Najednou zjistíš, že jsou i jiné pohledy na svět než ten tvůj a možná i pro tebe lepší a přínosnější.

Jak se cítíš dneska zdravotně?

Velmi dobře.

Jak je to s nemocí, která tě před šesti lety přivedla místo k lékaři k psychologce?

Nemoc se neprojevuje, ale pořád je. Když já začnu zlobit, tak ona zaklepe a upozorní: tudy cesta nevede. Varuje.

Takže vlastně je ta nemoc tvoje kamarádka?

Jo. Vždycky říká - holka, tak hele - bacha!

Jak to děláš s léky? Bereš nějaké?

Léky už neberu vůbec žádné. Vždy před Vánoci zajdu ke svému milému panu doktorovi s knihou pod stromeček, on mi udělá pár kontrolních rychlých testů a popřejeme si krásný nový rok.

A během svého prvního tří čtvrtě roku na terapii?

To jsem léky brala, měly spousty vedlejších účinků, byla jsem proto ráda, že Iva mi žádné další nedoporučovala a pracovaly jsme jen slovy.

Vím od tebe, že jsi dneska se svým životem spokojenější než dříve. Změnilo se ještě něco jiného, kromě tvého zdraví?

Změnil se můj pohled na mou rodinu - jak na tu původní, tak i na tu dnešní. Věřím tomu, že moje výchovné působení je jiné.

V jakém smyslu jinak?

Teď je úžasné! Mám dvě holky, patnáctiletou a osmnáctiletou a funguje to s nimi skvěle. A já se jenom divím, když mi kamarádky říkají o problémech se svými dopívajícími dětmi a já je nemám. Neuvěřitelně to funguje.

Co děláš jinak?

Já na ně tak netlačím jako dříve. Určitě je neměštnám do nějakých mých představ, jak by děti měly vypadat. Dá se s nimi bezvadně diskutovat, ale všichni víme, kde jsou hranice.

Jak to víte, kde ty hranice jsou?

Já nevím - neubližujeme si, neděláme nic, co by ohrožovalo druhého. Mám pocit, že se všichni cítíme komfortně. A jak holky rostou, tak já pozoruji, jak se ty hranice rozšiřují a ony si mohou dovolit víc a víc. A tak je to správně.

Cítíš, že je můžeš nechat jít?

Jo, určitě. Dříve jsem je hodně ohrožovala - měla jsem představu, co ony mají a nemají dělat, jak se chovat.

Co ti dalo sílu vzdát se těchto očekávání?

Souviselo to se mnou. V okamžiku, kdy jsem si uvědomila sama sebe, svoje hodnoty, našla svoji sebeúctu, tak mi přišlo nemyslné vnucovat něco ostatním. Já jsem si to našla, tak proč by si to nenašly i holky. A na lidech na seminářích jsem si všimla, jak je život bohatý, jak dělají různí lidé různé věci a jak je dělá každý jinak.

Zmínila si i svoji původní rodinu, tvoji rodiče ještě žijí ...

Další věc byl pohled na moje rodiče. Změnil se. Uvědomila jsem si, že táta mi dal strašně moc dobrých věcí, aniž bych to tušila, a mohu mu za ty dary jenom poděkovat. A věci, které se mi nelíbily, nesouvisely se mnou, ale týkaly se jeho vztahu s mámou. Nešlo o mne, ale o jejich partnerský vztah. Hlavně si říkám - je to jejich. Oni sami si to musí vyřešit, žít si svůj vztah sami dva. Myslím si, že se zlepšil nejenom můj vztah k nim, ale i jejich mezi sebou.

Jak do toho zapadáš ty?

Vníkala jsem dříve mámu, že je chudák a tátu jako sobce, který utíká. A já se mámě vždycky snažila pomáhat a starala se o její společenský život. A v okamžiku, kdy mi došlo, že to není tak černobílé, že na jejich vztahu mají podíl oba dva a já to přestala dělat - i kvůli nemoci, kdy jsem neměla na to jít s mámou do divadla - tak ona musela začít s tátou fungovat. Začala jsem jí dávat jinou zpětnou vazbu. A jak říká Iva - jeden článek v systému se pohne, stačí sebemenší změna - a celý ten systém začne fungovat jinak.

Máš pro svou rodinu přání do budoucna, co bys ještě chtěla změnit?

Ani nevím, jestli je co změnit ... Uvědomili jsme si všichni, jak je rodina důležitá, že člověk si čas na rodinu musí udělat a na vztazích musí pracovat, to nepřijde samo od sebe. Byla bych ráda kdybychom neusnuli na vavřínech, rostli, setkávali se a navzájem ovlivňovali.

Co si přeješ pro sebe?

Pro sebe já přeji ... občas se mi stane, že na některé důležité věci v mém životě zapomínám. Člověk na sobě pracuje, dojde k poznání, co mu nedělá dobře, co by neměl dělat - ale když se dostanu do pracovního kolotoče, jsem schopna to odsunout a zapomenout na sebe. Hrozně si přeji, abych tohle nedělala, zůstala na nových dobrých kolejích a nepřešaltovala se do těch starých, neodsunovala na později používání toho, co umím. Ale používala to teď, tady, stále.

Je to fuška, že?

Ano. Stává se mi to ve spojitosti v práci.

Už šest let používáš satirovský model růstu. Překvapilo tě něco?

No, překvapila mne jedna věc. Strašně jsem se bála toho, že když se budu zabírat sama sebou, tak se ze mne stane sebestředný sobec, který se bude věnovat jenom své osobě. A ono je to naopak! Čím více se sebou zabírám, tím méně jsem sobecká. To nechápu, jak to funguje, na to budu muset ještě přijít.

Co jsi čekala, když jsi šla na první terapeutické sezení?

Očekávala jsem, že terapie bude něco rozumového, logicky věci rozebereme, seřadíme a utřídíme do systému. Kdybych před šesti lety věděla, že satirovci pracují hlavně s emocionální stránkou člověka, myslím si, že bych ani nepřišla, že bych si řekla - to není cesta, kterou potřebuji. Dneska vidím, že to byla pro mne jediná možná cesta, je to typ terapie, který mi vyhovuje. Někdy je lepší nevědět a zkusit to.

Na co jsem zapomněl, co bys chtěla ty sama říci?

Uvědomila jsem si, že když se člověk rozhodne a vydá se na tuto cestu, musí sebrat strašně odvahy. Není vůbec jednoduchá. Často stojíš tváří tvář něčemu těžkému. Bolí to a nejraději bys utek'. Uvědomila jsem si, že jsem hodně odvážný člověk a to jsem si o sobě nikdy dříve nemyslela. A hlavně jsem si před šesti lety myslela, jak dobře se znám. A zjistila jsem, že moje představa byla úplně špatná. Ta původní představa, to byly názory ostatních lidí - "ty jsi taková rozumná, pracovitá, odpovědná holka." Nevzdávejte práci na sobě - bolí to na začátku, je to těžké, ale když překonáte bod zlomu - je to jenom radost a stokrát se to vrátí.

Jak vidíš svůj život do budoucna?

Já mám do budoucna radostný pohled, těším se na to, co přijde. Budoucnost neřeším, ona přijde a bude na mně, jak ji uchopím, jak využiji příležitosti, průšvihy obrátím v něco, co mi může pomoci ... radostně, fakt se na to těším. Spousta kamarádek se bojí odchodu dětí - já se na něj těším, mám plány, které zatím spí, protože teď chci být s dětmi. Pořád na sobě člověk může pracovat, konce nikdy nedojde, pořád je co dělat. Mně ta metoda Virginie Satirové opravdu sedne.

Pokud vím, nevyzkoušela jsi žádnou jinou.

Možná je někde jiná, lepší, ale já mám při účasti na seminářích radost, dobrý pocit - tak proč se toho vzdávat? Ale věřím tomu, že může být třeba i něco lepšího, ale já to zatím nehledám.

Co bys potřebovala od Institutu Virginie Satirové?

Kolikrát jsem si říkala, že bych šla na přednášku o Satirové. Než louskat ty knihy, tak si poslechnout o jejím životě, jak pracovala, jak tvořila teorii - to by se mi líbilo. Nakonec zjistíš, že všechno opravdu začíná a končí v rodině. Ona to tak geniálně uchopila. Když jsem ležela nemocná na posteli, uvažovala jsem o práci, o kamarádech - proč by ti měli pomáhat, každý má svých starostí spousty? Rodina je nejdůležitější, tam je to bezpečí, opora. Vůbec nevím, co bych dělala, kdyby mi rodina nepomohla. Stát, dávky - jistě, je to skvělé, ale to ti nepomůže se uzdravit. Zjistila jsem, že se chci uzdravit, hlavně sama kvůli sobě, protože chci být ve své rodině, chci vychovávat děti, prožít ještě život s manželem a v tu chvíli opravdu nepřemýšláš, jestli v práci vyřešíš další projekt.

Dano, děkuji ti za rozhovor a nahlédnutí do tvé životní cesty.

Dana F. hovořila s Kleisnerem T.

Satirová v prostoru přípravy sociálních pedagogů

Ondřej Sekera

V textu nazvaném *Potenciál humanistické terapie v přípravě sociálních pedagogů*¹ jsem se pokusil nastínit, jak se dá „implantovat“ přístup Virginie Satirové (Model růstu či systemická terapie) do prostoru, ve kterém své profesní aktivity vykonává sociální pedagog. Zabývám se zde vybranými tématy, které mají společného jmenovatele – psychoterapii, reedukaci a resocializaci. Uvedená publikace se tedy pokouší zaplnit mezeru v prostoru přípravy sociálních pedagogů. Poukazuje na nutnost využití potenciálu jiných disciplín, než jsou pedagogicko-psychologické, potažmo sociální. Jsem přesvědčen, že terapeutické aspekty práce k uvedené profesi jednoznačně patří. Pominu-li boje, které vycházejí z nedotknutelnosti některých terapeutických směrů (často uměle vytvořených), mohu s klidem konstatovat, že terapie a její vybrané aspekty mají v přípravě budoucích profesionálů zaměřených na reedukaci a resocializaci jedinců své nenahraditelné místo. Co jiného než tzv. „na osobu zaměřené terapeutické přístupy“ by mělo tvořit kostru přípravy sociálních pedagogů, jež se ve své práci orientují na stejnou skupinu? V popisovaném konceptu je ze všeho nejdůležitější vytvořit důvěrný vztah mezi pomáhajícím a pomoc očekávajícím. Už jen z tohoto důvodu lze tento přístup považovat za nadmíru důležitý právě pro oblast pomáhajících profesí. V řadě případů totiž k navázání kontaktu mezi jednotlivými účastníky vý-

chovně-vzdělávacího procesu vůbec nedojde. Carl Rogers, tvůrce humanistické psychologie, tvrdil, že právě tento vztah je terapie. Dále by měl tento text představovat příležitost k zamyšlení. V několika málo kapitolách se snaží přiblížit určité faktory profesního vztahu člověk – člověk.

Moje monografie vznikla především proto, že je potřeba profesionály na výchovu a převýchovu neustále nabádat, aby připustili, že změny v životě jedince je lépe provádět zevnitř (intrapsychicky), nikoli zvnějšku, jak se to ve většině našich ústavních zařízení doposud děje.

To, že avizovaná potřeba vyšla z reality a nejedná se o mé fantazie, dokládám v jiném textu,² který je výsledkem podrobného zkoumání reedukačních a resocializačních zařízení v České republice. Velmi důkladným zkoumáním jsem mj. dospěl k závěru, že psychoterapie, respektive aktivity, které by nesly prvky tohoto typu pomoci, se ve sledovaných zařízeních tzv. „nesou“. Buď nejsou odborníci dostatečně připraveni, nebo nejsou k dispozici odpovídající podmínky, popř. jednoduše pomáhající pomáhat nechťejí. Z výzkumu vyplývá, že realita reedukačních a resocializačních zařízení je stále dosti vzdálená teoretickému ideálu. V každém případě však existuje naděje, že se situace začne zlepšovat. Důkazem toho může být skutečnost, že se stále více vychovatelů/sociálních pedagogů hlásí do výcviků, které nabízejí velkou škálu prvků uplatnitelných při výchově a převýchově dětí a dospívajících (v současnosti však nemají dostatek příležitostí s nimi konstruktivně zacházet). Připravují se tedy na práci s těmi klienty, kteří psychoterapeutickou nabídku a pomoc potřebují nejvíce.

Model růstu nebo transformační systemická terapie postavena na pilířích učení V. Satirové představují právě ty nástroje a techniky, které se dají využívat v zařízeních pro výkon ústavní a ochranné výchovy. Tento model (výcvik) je nutno vyzvednout nejen pro výše uvedené. Je nutné zmínit také řadu systemických změn, které se v jeho průběhu dějí s frekventantem. Mám na mysli jasnou koncepci: výuka a prožitkovost, práce na sobě samém (zejména v podobě individuální sebezkušenosti), kvalitní supervize, ucelená praxe s klienty.

Nezbývá než vyslovit přání, aby se našemu růstu stavělo do cesty co nejméně překážek (ačkoli překonatelné překážky mají ve výchově a růstu své nezastupitelné místo). Bylo by například povzbuzující, pokud by se vymezením psychoterapie v prostoru všech pomáhajících profesí (nejen v oblasti zdravotnictví) začali zabývat také zákonodárci a odborníci, a to takovým způsobem, aby bylo jasné, za jakých podmínek lze tuto aktivitu praktikovat.³ Zřejmě se již nelze odvolávat na štrasburskou deklaraci psychoterapie, etické kodexy různých resortů a oborů, kartotéku typových pozic či diskuze na odborných serverech (kde sice většina příspěvovatelů vnímá psychoterapii jako činnost potřebnou ve všech oblastech výchovy a vzdělávání, stále se však najdou tací, kteří si nárokují možnost provádět psychoterapii jen pro sebe, své rezorty, což je alarmující).

Sám se v této oblasti angažuji a budu rád za každý komentář, příspěvek, reakci či zpětnou vazbu. V této věci mě prosím kontaktujte na adrese ondrej.sekera@osu.cz.

Jelikož se pohybuji na poli výchovy a vzdělávání odborníků-sociálních pedagogů a využívám kompetence získané v satirovském Modelu růstu také ve své učitelské profesi, dovoluji si nastínit situaci v přípravě sociálních pedagogů na katedře sociální pedagogiky Ostravské univerzity. Se studenty (jak prezenčního, tak kombinovaného studia) pracujeme na jejich osobnostním růstu, věnujeme se dramatické výchově a ze „satirovštiny“ teoreticky i prakticky řešíme problematiku utváření a udržování vztahu člověk – člověk, sebezáchovných pozic, kongruence, sebeúcty, validování apod. Ve skutečnosti se jedná spíše o vstup do problematiky a v žádném případě tato příprava nemůže (ani nechce) suplovat psychoterapeutický výcvik. Na katedře vznikají zajímavé diplomové práce, které se zabývají zjišťováním sebezáchovných pozic v konkrétních edukačních podmínkách (reedukačních a resocializačních zařízeních, školách a předškolních zařízeních), sledováním psychoterapeutických aktivit v tomto prostředí apod. Ze zpětných vazeb studentů je znát, že řeči Virginie Satirové rozumí, což mne naplňuje jednak pozitivním očekáváním, že se budou satirovské vlny šířit dále, jednak nadějí, že tato práce má smysl.

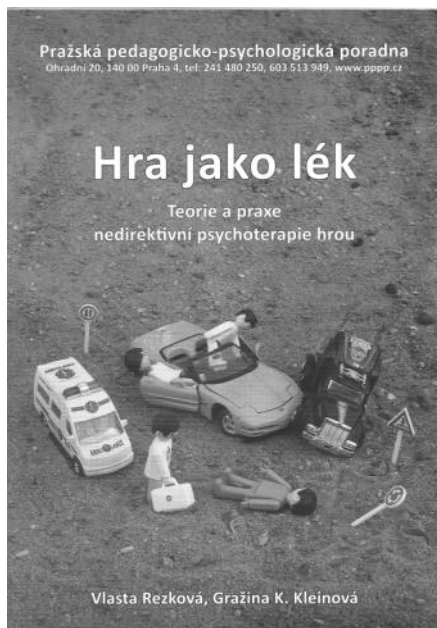
1. SEKERA, Ondřej. *Potenciál humanistické terapie v přípravě sociálních pedagogů*. Ostrava: PdF OU, 2012. ISBN 978-80-7464-206-7

2. SEKERA, Ondřej. *Identifikace profesních aktivit vychovatelů výchovných ústavů a dětských domovů*. Ostrava: PdF OU, 2009. ISBN 978-80-7368-728-1

3. Podrobněji o této problematice zmiňuji v příspěvku *Psychoterapie a její prostor v resocializačních a reedukačních zařízeních* (v tisku).

Hra jako lék

Teorie a praxe nedirektivní terapie hrou. Vlasta Rezková a Gražina K. Kleinová. 102 stran.

Skripta [pražské pedagogicko-psychologické poradny](#) na Praze 4 jsou rozdělena do šesti oddílů. Po úvodu a zamyšlení nad hrou a terapií hrou následují teoretické aspekty nedirektivní psychoterapie hrou a kapitola o aplikaci v praxi. Knihu pokračuje dvěma podrobnými kazuistikami šestiletého Jiříka a pětileté Adélky a na samém konci ji uzavírá seznam použité i doporučené literatury k dalšímu studiu.

Autorky vycházejí z rogerovské psychoterapie, důraz je na osobnosti terapeuta a jeho schopnosti vcítění. Široce citují i základní principy nedirektivní terapie hrou Virginie Axlineové. Text je určen nejenom psychologům, podnětný bude i pro učitelky v mateřské školce, sociální pracovníky a jistě i pro rodiče.

Sympatické jsou v knize dobře vybrané příklady z praxe, které názorně ilustrují text. Je vidět, že autorky se při terapii hrou nechávají vést dítětem. Pracují s dětmi od tří do deseti let. Krásný je postřeh, že ze strany terapeuta je obtížnější udržet při práci rovnováhu a nepovažovat automaticky dítě za slabší článek vztahu.

Každému terapeutovi může přijít vhod, bude-li předem připraven na různé situace, do kterých ho mohou děti dostat. Jeden příklad za všechny, které autorky uvádějí: co uděláte, když si dítě při hře na písčovišti sundá ponožky a začne do nich sypat písek?

Hra jako lék je výborná a přehledně zpracovaná kniha. Drobná kritická připomínka na závěr – pouze formální, nikoliv věcná: Slovo „hrový“ je strašné. Materiál je herní.

- tk -

Psychologická poradna [Nasloucháme](#) sdružuje psychology a psychoterapeuty poskytující v Praze (Horňátecká 19 a Lublaňská 18) a v Liberci (Široká 16) poradenské a konzultační služby v oblasti psychologie. Můžete využít naše služby v oblasti krizové intervence, psychologického poradenství i dlouhodobé terapie či se přihlásit na některý z nabízených seminářů: naslouchame@gmail.com

[Naďa Marková](#)

V souvislosti s novým občanským zákoníkem změnilo občanské sdružení pro sociální práci a prevenci patologických jevů [Člověk člověku](#) svou právní formu na obecně prospěšnou společnost. Tato změna s sebou přinesla i další ne zrovna bezvýznamnou změnu, a to nový název. Představujeme Vám tedy **Triadis o. p. s.** V ní najdete stále stejné pracovníky, společnost nabízí tytéž programy, je držitelem stále stejných akreditací a má i stejné sídlo, všechny známé kontakty a IČO.

[Klára Konvalinová](#)

Satirovský výcvik očima frekventantky

MOVISA IV – výcvik terapeutů v modelu růstu Virginie Satirové

ho setkání, když jsme již byli na odchodu, nás děti samy od sebe začaly objímat. Nikdy jsem to předtím u dětí ve školní třídě nezažila a ani jsem to po nich nevyžadovala. Byla jsem z toho velmi překvapena, jelikož já sama se nerada objímám s každým jen proto, že to dělají ostatní. Krásná práce. Jsem velmi ráda, že jsem si vybrala satirovský výcvik, který mě posunul jak na profesní, tak na osobní rovině právě v tom být sama sebou a ne vzdáleným odborníkem kdesi ve výši, kterému "klienti" nerozumí. Moc děkuji právě za tento lidský přístup.

Mgr. Hana Horklová

Satirovský slovník

Víte, co znamená kongruentní? A používáte copingovou nebo sebezáchovnou pozici? Nebo raději pozici přežívání? A byl by to Rozumář nebo Kompjůtr?

České satirovské názvosloví je rozkolísané a občas v touze po přesném sdělení hodně poplatné angličtině a čeština dostává na frak.

Podělte se o své zkušenosti a napište nám, co se vám osvědčilo a co ne. Na Movise IV. navrhla Helena Průchová říkat facilitátorům výcviku světloňoši. Zdá se, že by se to mohlo ujmout.

Akad. soch. Vladislav Mašata
Zadupané myšlenky, 2010

Kalendář 2014

20. — 23. března	Movisa IV (Brejlov) Movisa V (Malenovice)
22. — 25. května	Movisa IV (Brejlov)
19. — 22. června	Movisa V (Malenovice)
1. — 4. srpna	Madeleine DeLittle , Kanada Terapie hrou pro začátečníky (Praha Toulcův dvůr)
6. — 9. srpna	Madeleine De Little , Kanada Terapie hrou supervizní seminář (Praha Toulcův dvůr)
12. — 18. září	Movisa V (Malenovice)
19. — 26. září	Movisa IV (Brejlov)
14. — 17. listopadu	Movisa V (Malenovice)
20. — 23. listopadu	Movisa IV (Brejlov)

Institut Virginie Satirové ČR

Kontaktní adresa
Martin Bušina
předseda
satirova@volny.cz

IČO: 659 99 649
DIČ: CZ65999649
ČSOB Ostrava
Číslo účtu:
238 244 945/0300

Registrace u MV ČR ze 6. 11. 2001, II/s-
OVS/1-32000/97-R

www.institut-satirove.cz

Institut je i na [Facebooku](#)

Zpravodaj Institutu Virginie
Satirové
vychází 2x ročně
Redakční rada
Mgr. Iva Rainerová
Mgr. Klára Konvalinová
PhDr. Petr Štěpaník
Mgr. Ondřej Sekera, PhD
MUDr. Luděk Radosa
PhDr. Tomáš Kleisner, PhD
(redaktor)
E-mail redakce
tomas@kleisner.cz